

Memòries de Melgosa

Amazic-amhàric és l'intrigant títol de la darrera exposició del fotògraf Llorenç Melgosa, que trobareu a la Biblioteca Pública de Lleida, un espai perfecte per acollir les imatges de grans dimensions d'un dels mestres indiscutibles que tenim el luxe de veure a la seva ciutat. Un luxe per a Lleida, vaja, i només podem sinó aplaudir la iniciativa de Cultura de la Generalitat de tenir en compte, de mimar, els seus creadors en temps molt difícils. La mostra, que impacta en cada postal capturada i que revela moltes de les claus per entendre Melgosa, representa un exercici de memòria, personal i col·lectiva, de viatges al Marroc i a Etiòpia, uns paisatges, unes cares, que a qualsevol altre mortal haurien passat quasi desapercebuts, però no pas per a aquest cercador d'instant i composicions, no pas per a aquest projector d'experiències i recol·lector de bellesa amagada. L'observador, amb la minuciositat en l'ofici que li és tan pròpia, amb aquesta ànsia innata de conquerir el camp obert que ha de travessar mil·límetre a mil·límetre, esdevé un virtuós que fa anar l'ull igual que si brandés un pinzell en subtil moviment, per fer confluïr

Les memòries de Melgosa per un instant es relliguen amb la pròpia, la de l'ull que les contempla

una paleta de detalls que s'expressa per si sola i que es manifesta des del que ell és, del lloc al qual s'ha enfilat per voluntat, a través d'un equilibri pictòric, clàssic, renaixentista i global, de colors quasi miraculosament col·locats sobre el panell, sobre la tela. La mirada es fixa en el mig d'un camí d'anada, escodri-nyador, i de tornada, cap a l'interior, cap als records, cap a alguna vivència íntima que s'intueix i sura, a mode gairebé de dietari. Melgosa ha arribat, a aquestes altures de la seva trajectòria creativa, a una centralitat, una força, una revelació, que flueixen per espontaneïtat, per assumpció d'una idea solidificada, instal·lat en una transparència que deu tenir alguna cosa a veure amb la veritat, que és allò que busquem els que busquem i rebusquem en l'art. Les memòries de Melgosa, els seus horitzons ondulants, els seus rostres que supuren

una fondària feréstega, per un instant es relliguen amb la memòria pròpia, la de l'ull que els contempla, i així sentirem una mena de destrucció de la soledat, hi compartirem la bellesa de la carn del món, les arrugues, les finestres del cel i sobre la terra, la seva serena arquitectura, per habitar-la.